

Prethodna pitanja

1. Treba li načelo čuvanja osobnih podataka u obliku koji omogućava identifikaciju osoba čiji se podaci obrađuju samo tijekom razdoblja potrebnog u svrhe zbog kojih se podaci prikupljaju ili zbog kojih se dalje obrađuju, iz članka 6. točke (e) Direktive 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. ⁽¹⁾, koja je prenesena Zakonskom uredbom br. 196. od 30. lipnja 2003., prevagnuti i, stoga, protivi li se sustavu objave uspostavljenog registrom poslovnih subjekata, koji je predviđen Prvom direktivom Vijeća 68/151/EEZ od 9. ožujka 1968. i nacionalnim pravom u članku 2188. Građanskog zakonika i članku 8. Zakona br. 580. od 29. prosinca 1993., prema kojemu svaka osoba može, bez vremenskog ograničenja, imati pristup podacima koji se odnose na fizičke osobe koje su tamo upisane?
2. Dopušta li, stoga, članak 3. Prve direktive Vijeća 68/151/EEZ od 9. ožujka 1968. ⁽²⁾, odstupajući od neograničenog vremenskog trajanja i od neodređenosti adresata podataka koji su objavljeni u registru poslovnih subjekata, da podaci kao takvi ne budu više podložni „objavljivanju”, u tom dvojakom smislu, već da budu dostupni samo ograničeno vrijeme i samo određenim adresatima, na temelju ocjene za svaki slučaj posebno koja je povjerena upravitelju podatka?

⁽¹⁾ Direktiva 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje, svezak, str.).

⁽²⁾ Prva direktiva Vijeća 68/151/EEZ od 9. ožujka 1968. o usklađivanju zaštitnih mjera koje su radi zaštite interesa njihovih članova i drugih predviđene u državama članicama za društva u smislu članka 58. stavka 2. Ugovora, a s ciljem izjednačavanja takvih zaštitnih mjera u čitavoj Zajednici (SL L 65, str. 8).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. kolovoza 2015. uputila Audiencia Provincial de Cantabria
(Španjolska) – Liberbank, S.A. protiv Rafael Piris del Campo**

(Predmet C-431/15)

(2015/C 354/24)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Provincial de Cantabria – Sección 4

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Liberbank, S.A.

Druge stranke u postupku: Rafael Piris del Campo

Prethodna pitanja

1. Je li ograničenje retroaktivnih učinaka odluke o ništetnosti nepoštene klauzule o najnižoj kamatnoj stopi u potrošačkom ugovoru spojivo s načelom neobvezatnosti nepoštenih odredbi i člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ ⁽¹⁾, od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima?
2. Je li održavanje učinaka klauzule o najnižoj kamatnoj stopi u potrošačkom ugovoru, koja je proglašena ništetnom, spojivo s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima?

3. Je li ograničenje retroaktivnih učinaka odluke o ništetnosti nepoštene klauzule o najnižoj kamatnoj stopi u potrošačkom ugovoru uzimajući u obzir opasnost od ozbiljnog poremećaja gospodarskog javnog poretka i dobru vjeru, sukladno s člancima 6. i 7. Direktive 93/13/EEZ Vijeća od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima?
4. Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan, je li spojivo s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima to da se povodom pojedinačne tužbe za poništenje nepoštene odredbe u potrošačkom ugovoru pretpostavlja da postoji opasnost ozbiljnog poremećaja gospodarskog javnog poretka ili taj rizik treba ocijeniti i vrednovati s obzirom na specifične gospodarske podatke iz kojih proizlazi da priznavanje retroaktivnih učinaka odluci o ništetnosti nepoštene odredbe ima makroekonomske učinke?
5. Nadalje, je li povodom pojedinačne tužbe za poništenje nepoštene odredbe umetnute u potrošački ugovor sukladno s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. procijeniti opasnost od ozbiljnog poremećaja javnog gospodarskog poretka s obzirom na gospodarske posljedice pojedinačnih tužbi koje je podnio veliki broj potrošača? Ili naprotiv, taj rizik treba procijeniti s obzirom na gospodarski učinak na gospodarstvo pojedinačne tužbe koju je podnio konkretni potrošač?
6. Ako je odgovor na treće pitanje potvrđan, je li sukladno s člancima 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, apstraktno ocijeniti ponašanje poslovnog subjekta kako bi se ocijenila dobra vjera?
7. Ili, naprotiv, dobru vjeru treba ispitati i ocijeniti u svakom posebnom slučaju, s obzirom na specifično ponašanje poslovnog subjekta u trenutku zaključenja ugovora i umetanja nepoštene odredbe u ugovor, sukladno članku 6. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima?

⁽¹⁾ SL L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje, 15., svezak 12., str. 24.).

Tužba podnesena 6. kolovoza 2015. – Europska komisija protiv Talijanske Republike

(Predmet C-433/15)

(2015/C 354/25)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjev

Europska komisija zahtijeva od Suda da:

- a) utvrdi da je, propuštajući osigurati da će dodatnu pristojbu za proizvodnju koja je ostvarena u Italiji i koja premašuje razinu nacionalne kvote, u razdoblju od prve godine stvarne primjene dodatne pristojbe u Italiji (1995./1996.) do posljednje godine u kojoj je u Italiji utvrđena prekomjerna proizvodnja (2008./2009.), stvarno potraživati od pojedinačnih proizvođača koji su pridonijeli svakom prekoračenju proizvodnje, kao i to da će ju kupac ili proizvođač, nakon što budu obaviješteni o dugovanom iznosu, u najkraćem roku platiti, sve u slučaju izravne prodaje, odnosno da će ju, ako pristojba ne bude u predviđenim rokovima plaćena, evidentirati za naplatu i eventualno prisilno naplatiti od tih istih kupaca ili proizvođača, talijanska vlada povrijedila obveze koja je dužna ispuniti na temelju relevantnih odredbi prava Unije koje se primjenjuju na predmetne godine, i to posebno iz članaka 1. i 2. Uredbe (EZ) br. 3950/92 ⁽¹⁾, članka 4. Uredbe (EZ) br. 1788/2003 ⁽²⁾, članaka 79., 80. i 83. Uredbe (EZ) br. 1234/2007 ⁽³⁾ te, u odnosu na provedbene odredbe Komisije, članka 7. Uredbe (EZ) br. 536/1993 ⁽⁴⁾, članka 11. stavaka 1. i 2. Uredbe (EZ) br. 1392/2001 ⁽⁵⁾ i, konačno, članaka 15. i 17. Uredbe (EZ) br. 595/2004 ⁽⁶⁾;